

Fil roig

Sempre s'ha dit que una línia, quan els seus dos punts estan units, no té ni principi ni final. Quan una línia és perfectament corba, vol dir que no té cap forat per on pugui passar l'aire o per on puguin entrar-ne rates i pols. A vegades es considera una piscina, un sol o una lluna. Altres cops també una moneda, un rellotge o un llum; però sempre una línia corba.

El nostre cos, tot i no ser de forma esfèrica, també està unit. Si ara ens imprimíssim un dibuix que haguéssim trobat a Internet sobre el cos humà per a pintar-lo, veuríem que si tinguéssim la suficient paciència podríem resseguir-ne el contorn sense haver d'aixecar el retolador del paper. Una línia perfectament unida, sempre, sense principis ni finals.

El fil roig que ens unia a la meva àvia i a mi, tampoc en tenia.

El diumenge al matí sempre ha estat el meu dia preferit de la setmana. Em puc llevar a l'hora que a mi m'agradi i puc esmorzar i fer el que jo prefereixi. Excepte si l'àvia ronda per casa, es clar. Si resulta que un diumenge l'àvia Roser decideix venir a veure'm perquè com diu ella: "es cansa del marit", ja em puc anar oblidant de passar-me el dia jaient i no fent res. A les vuit i pocs minuts la persiana de la meva habitació ja està aixecada i les torrades de melmelada de taronja ja fa temps que son a la taula preparades per a ser cruspides (seques com una pedra, però allà hi son). La cançó de la Lady Gaga <Bad Romance> sona a tot drap i l'escàndol que fa la rentadora quan està en marxa es sent des del pis de dalt. Els crits quinze minuts abans de les dotze provoquen mal de cap i fan que m'hagi de prendre un *paracetamol* abans de sortir de casa a les dotze menys poc minuts per dirigir-nos a la missa dels diumenges. "Mudada i guapa" sempre em diu l'àvia quan ve a veure que em vesteixi. "Els diumenges era el dia que jo em posava la roba cara" diu sense callar mentre remena el meu desordenat armari i mira de trobar una peça de roba que no sigui un xandall.

A l'església, el mossèn sempre fa el mateix discurs i els escolanets sempre fan la mateixa cara de cansament i d'avorriments, com si uns nens i nenes de deu anys haguessin sortit de festa el dia anterior i l'endemà tinguessin ressaca. Que es noti el to irònic.

Però, si hem de buscar la part positiva de tots aquells embolics (això també ho deia la meva àvia), he de dir que passar els diumenges al seu costat era molt agradable: Despertar-me i veure els rajos de sol entrar a la petita estança; escoltar les orenetes que vivien dalt del balcó donar menjar a les seves cries; l'àvia cantar sense parar imaginant-se que és dalt de l'escenari d'un d'aquells concursos que tant diu que odia però que després busca com participar-hi al *Google*; que em regali algun vestidet de cotó que ha comprat en el seu últim viatge o que riguem juntes quan veiem que a algun nen li cau la baba al mig de l'altar.

A l'àvia Roser i a mi ens unia un fil roig que totes dues pensàvem que no acabaria mai, o almenys això volíem fer-nos creure. Els fils, per molt corbs que siguin, arriba un moment que s'acaben tallant, que es separen i que es destrueixen. Hi ha fils que estan creats per quedar units per sempre, com el fil que uneix el cel i l'aire, però n'hi ha d'altres que en algun moment s'han d'acabar dient adéu. Dir adéu a un fil preciós que t'ha acompanyat durant molt de temps és una de les coses més difícils i que més costen de fer. De fet, jo afirmo i reafirmo que no es pot. Bé, dir adéu sí, però oblidar tots els nusos que formen el color, no.